

ȘI EU M-AM LUPTAT CU
MORILE DE VÂNT...

De același autor:

- ◆ *Pagini despre Cornel Chiriac*, Editura Universitară, București, 2008
- ◆ *Metronom '69, o emisiune de Cornel Chiriac*, Editura Universitară, București, 2010
- ◆ *Dialogues croisés / Dialoguri încrucișate*, coautor Michel Masé, Editura Universitară, București, 2012
- ◆ *Un strigăt în pustiu / Un cri dans le désert*, Editura Universitară, București, 2014
- ◆ *Metronom '70. Cornel Chiriac în documentele Securității*, Editura Universitară, București, 2015
- ◆ *Ce n'est pas moi qui l'ai dit, mais... / N-am spus-o eu, dar...*, Editura Universitară, București, 2016

Mircea UDRESCU

**ȘI EU M-AM LUPTAT CU
MORILE DE VÂNT...**

Coperta și desene :
Adrian Mafu Maftai

EDITURA UNIVERSITARĂ
București, 2017

Redactor: Gheorghe Iovan
Tehnoredactor: Angelica Mălăescu
Coperta: Angelica Mălăescu

Editură recunoscută de Consiliul Național al Cercetării Științifice (C.N.C.S.) și inclusă de Consiliul Național de Atestare a Titlurilor, Diplomelor și Certificatelor Universitare (C.N.A.T.D.C.U.) în categoria editurilor de prestigiu recunoscut.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
UDRESCU, MIRCEA

Și eu m-am luptat cu morile de vânt... / Mircea Udrescu. – București:
Editura Universitară, 2017
ISBN 978-606-28-0578-4

821.135.1

DOI: (Digital Object Identifier): 10.5682/978-606-28-0578-4

© Toate drepturile asupra acestei lucrări sunt rezervate autorului. Nicio parte din această lucrare nu poate fi copiată fără acordul autorului.

Copyright © 2017
Editura Universitară
Editor: Vasile Muscalu
B-dul. N. Bălcescu nr. 27-33, Sector 1, București
Tel.: 021 - 315.32.47 / 319.67.27
www.editurauniversitara.ro
e-mail: redactia@editurauniversitara.ro

Distribuție: tel.: 021-315.32.47/319.67.27/0744EDITOR/ 07217CARTE
comenzi@editurauniversitara.ro
O.P. 15, C.P. 35, București
www.editurauniversitara.ro

„La plupart des gens ne lisent pas. A ce sujet, il y a une citation excellente, d'un intellectuel dont j'ai oublié le nom : *Au fond, les gens ne lisent pas ; ou, s'ils lisent, ils ne comprennent pas ; ou s'ils comprennent, ils oublient.* Voilà qui résume admirablement la situation, vous ne trouvez pas ?„

Amélie Nothombe

Din partea autorului

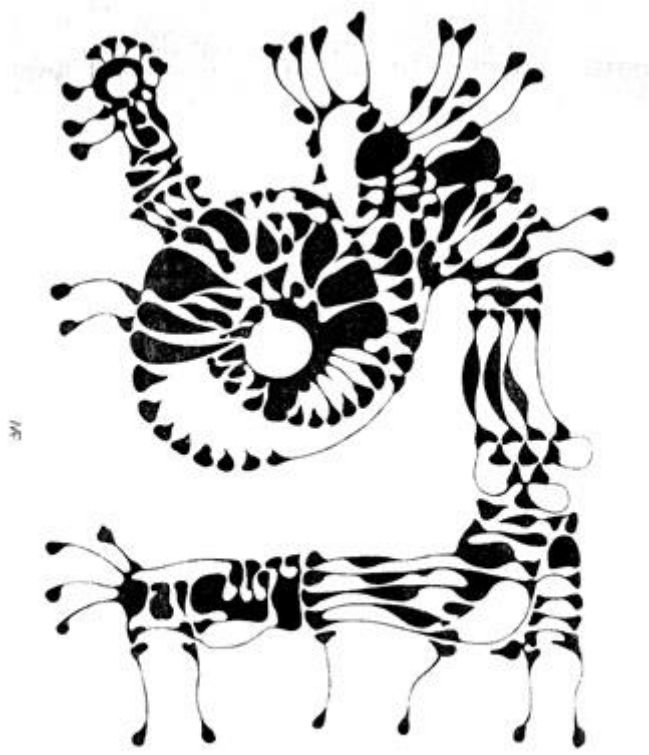
Aș fi vrut să intitulez cartea de față *Ce-mi place, ce nu-mi place...* Cum mi-am dat seama că majoritatea subiectelor reprezintă, mai degrabă, chestii care nu-mi plac, am schimbat titlul și am intitulat-o *Și eu m-am luptat cu morile de vânt*. Cartea prezintă un mozaic de lecturi și de întâmplări trăite în majoritate de autor. Ea trebuie înțeleasă precum *caleidoscopul* prin care ne uităm către cer atunci când eram copii și care își schimba imaginea ori de câte ori îl roteai. Imagini frumos colorate și totdeauna diferite. Căci *caleidoscopul* copilăriei era unul de culoare. În fond, cartea de față este un caiet de lecturi și de întâmplări și nimic mai mult.

Din păcate, *caleidoscopul* de astăzi nu mai este tot atât de frumos ca cel al copilăriei.

Mulțumesc și pe această cale familiei artistului plastic Adrian *Mafu* Maftei pentru permisiunea dată de a folosi lucrări de ale sale în ilustrarea acestei cărți. Omagiul meu adus artistului și prietenului plecat așa de tânăr dintre noi.

I

Contemporane

3/1

mafs posters

Români din Belgia. Nu înțeleg de ce compatrioții mei, românii, foști adică, copiază și adoptă, atunci când ajung în Occident, tot ceea ce este mai nepotrivit brumei de educație cu care au venit de acasă! Unii dintre ei aduc cu ei, din păcate, și moravurile lor de mahala. De pildă, cei mai mulți români aflați în Belgia lucrează în domeniul construcțiilor; îi întâlnesc pe mulți dimineața în metrou. Monosilabele, căci nu pot spune că sunt cuvinte, pe care le folosesc ca să-și vorbească sunt, practic, provenite din sfera sexuală: un cuvânt și trei înjurături. Îmbrăcați în haine de lucru îmbibate de murdărie, miros a alcool, mai ales luna dimineață, de nici nu poți să stai alături de ei. E drept că apa este ceva scump în Belgia, dar ca să umpli o mașină de spălat cu 7 kg de rufe te costă 3 euro la o spălătorie și încă 50 de cenți ca să-ți usuci hainele tot acolo, ca să nu mai vorbesc de calandru pentru călcatul rufelor. Altfel, iarna, vara, aceleași mirosuri. Și muncesc din greu, săracii... În schimb, mai ales pe cei tineri, îi vezi cu căștile pe urechi, cu piersinguri și cu tatuaje peste tot. Ei sunt repede arțăgoși, ca în România; la volanul

mașinii devin alți «oameni», își dau pe față toată bătăria. Altfel îmi pare bine când îi întâlnesc în piață, îmi face mare plăcere să intru în vorbă cu ei cu toată neîncrederea lor, mă bucură atunci când îi văd că își păstrează obiceiurile alimentare – berea și micul să trăiască! – cum se caută uneori unii pe alții la cârciumă... Sunt ai mei, și buni și mai puțin buni, deși uneori îmi pare rău că nu-i învață nimeni cum să se comporte sau, mai exact, că nu prea vor să învețe... Iar când îi văd, ca pe țatele din Obor-ul meu drag din București, dimineața, devreme, mergând în dorul lelii pe stradă – parcă deja obosiți, încă înainte de a începe ziua de lucru - cu paharele din plastic cu cafea, *mă cuprinde o tristețe iremediabilă*, vorba lui Topârceanu.

Criza de timp. Nu știu de ce dar aproape nimeni nu mai are răbdare să aștepte; uneori nici eu, recunosc. Uitați-vă cu atenție în Franța, pe autostrăzi, mai ales la stațiile de plată a unei «felii» de autostradă. O buluceală de nedescris, mai ales în perioada vacanțelor. Apar de fiecare dată șmecheri care încearcă să câștige câteva

minute, schimbând neîncetat coada la care se instalaseră inițial. Câteva minute! La stop, găsești întotdeauna grăbiți care claxonează nervoși, fără să-și dea seama că nu fac decât să-i streseze pe ceilalți. Drumurile publice se transformă puțin câte puțin într-un fel de arenă de luptă «care pe care». Am impresia că tinerii doresc să devină adulți cât mai repede, să dispună cât mai repede de mijloacele pe care le au cei mai în vârstă decât ei, dar fără să aibă responsabilitățile acestora. Într-un cuvânt, tinerii de azi doresc să-și scurteze viața, amputând-o de partea ei cea mai bogată și mai frumoasă: învățătura, instrucția! Aici ar trebui să intervină rolul părinților. Lipsa de timp îi împiedică însă s-o facă și astfel se intră într-un cerc vicios. Două exemple. O nepoată a unei cunoștințe dorește „*să-și trăiască viața*”, după o căsnicie ratată. În ce fel adică? Să nu facă nimic, să-și petreacă viața prin cluburi, cu prietenii, unii culeși de pe internet, dormind, balmăjind la telefon... Nu multă lume are însă un tată care-și «iubește» fiica, plătind-o la firmă ca să nu facă mare lucru. În fine, nepoatele unei amice pretind mătușii lor să le dea de pe acum

ce are să le dea și nu abia după ce se va prăpădi; «atacurile» devin din ce în ce mai insistente nu numai din partea lor, dar și din partea cumnatei sale, a mamei copiilor. Căci a dispărut rușinea la români! *Și nu ți-e rușine când te scoate profesorul la tablă și nu știi să răspunzi?* am întrebat odată o elevă. *Nu*, mi-a răspuns senin. Pe vremea mea era o rușine...

Grăbiți s-ajungă-n Paradis. Viața omului, viața, în general, nu mai are niciun preț. Vineri spre sâmbătă și sâmbătă spre duminică sunt adevărate hecatombe pe drumurile publice. Dancing-uri, cluburi, hangare în care se dansează, sunt locuri din care pleacă la spartul târgului «sinucigași» pe două sau pe patru roți. E drept că ei reprezintă o minoritate, dar... «sinucigașii» devin «criminali» atunci când, în inconștiența lor, iau și alte vieți cu ei: viețile pasagerilor și ale celor care au nesașa să se afle în drumul lor în acel moment. Acestea sunt numite impersonal «daune colaterale», care produc mai multă suferință, poate, decât «împricinatului» și celor apropiați lui. Atunci când citim despre astfel de «fapte

diverse», dacă le citim, ridicăm poate din umeri și spunem: fatalitate. Întâmplarea ne urmărește poate până seara, pentru ca, a doua zi să nu mai știm despre ce a fost vorba, câți au murit, câți au rămas estropiați pe viață etc. Asta e viața! Aaa, atunci când întâmplarea nefericită ne atinge direct, e cu totul altceva. Urmele rămân de regulă toată viața!

Muzică pe bicicletă. Nu-mi plac bărbații trecuți de o anumită vârstă care încearcă să imite cu orice preț pe cei tineri, pentru a rămâne în «aria timpului». Ca să nu mai vorbesc de femeile ce-și uită vârsta și încep să se comporte asemenea fetițelor. Mi-e milă de unii oameni în vârstă, care se «chinuiesc» să alerge pe străzile poluate ale orașelor, precum cei tineri; și asta în ciuda faptului că n-au făcut niciodată sport în viața lor și că nu știu nici măcar să meargă corect. Căci sportul e o deprindere ce se învață de mic. O cunoștință a mea mergea pe bicicletă, moda, deh, cu microfoanele în urechi; n-am reușit s-o fac să renunțe - la microfoane, nu la bicicletă - în ciuda argumentelor legate de pericolozitatea

obiceiului. Și câte exemple nu i-am dat cu accidente de circulație datorate acestui prost obicei. Căci ascultând muzică atunci când pedalezi, te rupi de o realitate plină de semnale de tot felul, pe care trebuie să le analizezi cu o mare acuratețe și cu viteză, ca să poți evita eventualele primejdii ale străzii; iar muzica o poți asculta acasă, în liniște. Dar uneori ridicolul devine ilar. Un vecin al meu, tânăr pensionar, avea obiceiul să plece la plimbare cu bicicleta; i se întâmpla uneori să se lase furat de plăcerea pedalatului și să nu dea atenție traseului parcurs. Pentru întoarcere, telefona soției și-i explica ceea ce vedea în jur sau pe ce stradă se găsea. În felul acesta, ea reușea să-l ghideze pentru a-l readuce pe drumul de întors acasă. La așa ceva e foarte bun telefonul mobil!

Tăblițe electronice, brățări, cercei...

Urmăriți, vă rog, persoanele de o anumită vârstă care folosesc un fel de «tăblițe» electronice pe care le «șterg» cu degetul în căutarea a nu știu nici ei ce. Folosesc pentru asta numai arătătorul, celelalte degete rămânând larg «răsfirate», așa

cum fac snobii care beau șampania ținând paharul delicat, între două degete și cu degetul mic larg distanțat. Meritoriu pentru ei, totuși, e că încercă să fie la modă, dar ridicolul gestului nu merită efortul, mai ales când se află lângă tineri de 14-15 ani, care scriu cu o iuțeală deconcertantă cu amândouă mâinile și folosind numai degetele mari. Ce să mai vorbim de bărbații trecuți de o anumită vârstă, care poartă un cerceluš sau, mai nou, cercei ca femeile, brățări, coliere. Pirați în versiune modernă și ... senilă!

Picioare pe scaun. Nu-mi place atunci când văd tineri stând cu picioarele pe scaunul din fața lor în tramvaie, autobuze etc. Asta îmi amintește, în mod ciudat, de perioada comunistă din România, când eram «terorizat» de călătorii din tren, care se descălțau și puneau uneori picioarele pe bancheta din fața lor, chiar sub nasul tău.

CUPRINS

I. Contemporane

Români din Belgia	11
Criza de timp	12
Grăbiți s-ajungă-n Paradis	14
Muzică pe bicicletă	15
Tăblițe electronice, brățări, cercei.....	16
Picioare pe scaun	17

II. «Go down Jesus»

«Go down Jesus »	21
Marea Europă și Turcia	22
Nedumeriri	23
O generație pierdută?	28
Opinii (I)	30
Opinii (II)	32

III. Internet?

Wikipedia	37
Internet	38
Eu nu citesc pe bloguri	39

IV. Din dosarele Securității

Recrutare ca «șoptitor»	43
Ce-i interesa pe securiști	44

V. ...et ego in Arcadia

O nouă lovitură... ..	51
O noapte la Muzeu	51
Nea Radu	53
Bărbi și plete? La stuf cu voi... ..	54

...et ego in Arcadia...	55
VI. Ecologie?!	
Și eu m-am luptat cu morile de vânt	61
Zgomotul	64
Doape-n urechi	66
Noapți albe în noiembrie	67
VII. Noua societate	
Reclame, reclame	71
Taxa de moștenire	72
Între anii 1990 și 2016	73
Justiția în Belgia	75
Părinți și copii	77
Convoaie umanitare în România	78
Închisori – hotel	81
Hoțul neprins, negustor cinstit	83
Rugăciuni în troleibuz	84
Ținuta femeii creștine	84
Hotel pentru pisici	85
VIII. Artă ați spus?!	
«Arta» tatuajelor sau «tatuajul» artei	89
«Pereți» în expoziție la Bruxelles	89
Convorbire cu mine însumi	93
TrocArt la Bruxelles și artă la Lille, în Franța	95
IX. Politice	
Dragii mei belgieni	101
Paritatea bărbat-femeie cu orice preț	103
Banii noștri din Panama	105

Brexit	108
X. Vorbe nespuse	
... ..	113
... ..	113
Ai lui Bulearcă	113
Referat cu tâlc!	114
... ..	115
Nu mai sunt înțeleș	115
Scrisoare din America	115
XI. Marile mele regrete	
Vizita la Casa Albă	121
Civilizația occidentală	121
... la Sovata... ..	122
XII. Epilog	
Când am fost asemănat cu un mort	127
Sfaturi de la un «înțelept»	128